

PROJECTS: Światowy Dzień WŻCh – Rodzina

Nr 161, grudzień 2014

“Matka Jezusa była tam. Zaproszono także Jezusa i uczniów Jego” Św. Jan, 2:1-2.

Drodzy Przyjaciele w Panu – Światowa Rodzino WŻCh.

Serdeczne pozdrowienia od Światowej Rady Wykonawczej, najlepsze życzenia w świętym okresie Bożego Narodzenia oraz życzenia błogosławieństwa Bożego na Nowy Rok 2015!

Z okazji roku modlitwy i refleksji nad rodziną, pomiędzy synodem nadzwyczajnym w październiku 2014 a synodem zwyczajnym w październiku 2015 poświęconym rodzinie, obchodzimy uroczyste wraz z Maryją, Światowy Dzień WŻCh, kierując naszą refleksję ku wdzięczności i otwartości, rozważając dar i wyzwanie jakie stanowi rodzina w naszym życiu.

WŻCh aktywnie i z wielu perspektyw uczestniczy w misji, jaką stanowi rodzina. Pierwszą jest perspektywa naszych własnych rodzin. Wszyscy jesteśmy, zainteresowani i na różne sposoby zaangażowani w tworzenie lepszych warunków dla życia i funkcjonowania rodzin. Wielu spośród nas jest zaangażowanych w studia nad rodziną i duszpasterstwo rodzin, podejmując wyzwania i trudności piętrzące się przed rodzinami, znajdując sposoby na ich pokonanie, po to, by nasze życie stawało się pełniejsze. Jesteśmy wdzięczni za ten cudowny dar i za zaproszenie do pogłębiania naszego zaangażowania w służbę rodzinie – lokalnie i na całym świecie.

Jako Wspólnota Światowa WŻCh, zgromadzeni w Bejrucie, przedstawiliśmy w kilku prostych słowach dwa podstawowe zadania, na których powinna się skupić nasza służba rodzinie, a mianowicie:

- Przyjmowanie postawy otwartości, współczucia, szacunku i wrażliwości wobec osób żyjących w różnych sytuacjach rodzinnych.
- Opracowywanie, we współpracy z innymi, programów formacyjnych dla par i rodzin.

Zadania te są bardzo ambitne, wymagające stworzenia pilnego, terminowego i dalekosięznego programu misyjnego.

Uroczystości

1. Mamy wiele do uczczenia, biorąc pod uwagę wszystko, co Pan uczynił z nami i dla nas w naszych rodzinach. Pomni tego, że nasze własne rodziny są pierwszym i najważniejszym miejscem uczestnictwa w Bożej misji, dzielenie się radościami na tym polu może nas otworzyć na coraz większy zachwyt dziełami Bożymi w naszych rodzinach. Otrzymujemy rodziny i najbliższych jako dar Boży. Uczcijmy ich i wzrastajmy w miłości do nich. Mamy w tym zakresie wiele radości, by się nimi dzielić w duchu pokory, otwartości i wdzięczności.
2. Możemy radować się z powodu wspaniałego, obfitego odzewu na głoszony przez wspólnotę WŻCh apel do podejmowania starań o rodzinę. Wielu członków WŻCh służy innym poza swoją własną rodziną. W niektórych wspólnotach przyjmujemy i otaczamy opieką osoby z bardzo zróżnicowane funkcjonujących rodzin. Doceniamy przywilej misyjnego posłannictwa na ten front dokonywanych wyborów życiowych. Zachęcamy nasze wspólnoty, aby w duchu otwartości, wdzięczności i wzrastającej gotowości do powierzenia misji wpływowi Ducha Świętego, dzieliły się swymi owocami swoich doświadczeń posłannictwa ku różnym realiom rodzinnym.

We wszystkich krajach, w których działamy, mamy świadomość potrzeby otoczenia troską tych mniej tradycyjnych form życia rodzinnego. Wiemy też, że formy te mogą różnić się w poszczególnych krajach. Tego typu rodziny mogą mieć poczucie bycia na marginesie Kościoła, a przecież nie są ani trochę mniej kochane przez Pana, który pragnie wszystkich przyciągnąć do swego serca, w którym jest pełnia Jego miłości. Są członkowie naszych wspólnot, którzy sięgając ku tym marginesom zachowują odwagę, by okazywać troskę. Owa troska rozwija się w poważną refleksję podejmowaną wspólnie z członkami rodzin o nietradycyjnym profilu. Mądrość płynąca z ich pełnego doświadczeń życia, z ich paschalnego misterium jest w ten sposób wprowadzana w rozważanie tajemnicy naszej misji. Wielu chrześcijan pozostających w nietradycyjnych rodzinach jest dla Kościoła świadkami miłości, mimo, że nie zawsze odczuwają wsparcie ze strony Kościoła. Czy jesteśmy gotowi na przyjęcie takich znaków działania Ducha Świętego?

3. Wzrastamy w świadomości potrzeby rozwijania i rozpowszechniania metod wsparcia rodzin w ich zróżnicowanych realiach. W niektórych krajach zbudowaliśmy silną tradycję zaangażowań na rzecz rodzin i posiadamy materiały, którymi możemy podzielić się ze wspólnotami na całym świecie.

4. Obecnie, jednocześnie z całym Kościołem, odkrywamy wezwanie do zastanowienia się, jak dużo jeszcze pozostało do zdziałania na tym szczególnym polu. Nie można zlekceważyć tego, że w tym samym czasie, w wielu wspólnotach narodowych WŻCh, odczytaliśmy wyzwania możliwości i okazji do działania w służbie rodzin.

Wyzwania

1. Sytuacja każdej z naszych rodzin odbiega od ideału. W istocie, wiele naszych rodzin zmaga się z licznymi niedoskonałościami. Potrzebujemy współczucia i wrażliwości, do której zachęca libański dokument. Niektórzy przeżywają samotność, rozczarowanie i poczucie wykluczenia z powodu swoich sytuacji rodzinnych. Każdy z nas zadaje sobie pytanie: Czy jestem świadom własnej wrażliwości, poczucia rozbicia? Czy akceptuję je w swoim życiu rodzinnym? Jak mogę nauczyć się mówić o tym i dzielić się z innymi refleksją o najczulszych punktach swojej osobowości?

W dyskusjach na temat naszych rodzin potrzeba nam świadomości potrzeby wzrastania w duchu przyjaźni i współodczuwania wobec towarzyszących nam trudności. Na ile jesteśmy przygotowani, indywidualnie i jako wspólnoty, aby dzielić się refleksją nad takimi doświadczeniami i rozczarowaniem? Jak można lepiej nauczyć się żyć z obciążeniem zawiedzionych iluzji oraz mówić o tym w swojej rodzinie i swojej wspólnoty?

2. Wiele rodzin i ich członków nie jest w stanie po doświadczeniu porażki pozostać we wspólnoty wierzących. Być może dlatego, że w naszych rozmowach subtelnie wykluczaliśmy porażkę, szczególnie w dziedzinie małżeństwa i rodziny. Całkiem prawdopodobne, że w naszych wspólnotach obecne jest „triumfalistyczne” podejście do życia rodzinnego, w którym brak zrozumienia i wsparcia dla osób borykających się z problemami, których sposobu życia rodzinnego nie rozumiemy, nie popieramy, czy wręcz nie tolerujemy. Uczmy się tworzyć „sieci bezpieczeństwa” – metody pomocy osobom odmiennym, których doświadczenia mogą być postrzegane jako upadek. Maryja, nasza Matka i wzór, może nauczyć nasze serca i nasze wspólnoty prowadzenia do Pana „tych, którym zabrakło wina” i pomagania im, by napełniali stągwie swoich serc gotowością na działanie Boga w nich.
3. Uczmy się tego, że dyskusja o rodzinach, jaki by nie był ich typ czy realia, jest wciąż rozmową rodziny. Jeśli rozmowy o rodzinach niestandardowych, nietradycyjnych oddzielimy od dyskusji na temat rodzin tradycyjnych, ryzykujemy, że cały ten dyskurs zgubi właściwą

perspektywę. Zignorowanie doświadczeń rodzin nietradycyjnych podczas debat poświęconych tradycyjnym modelom rodziny, będzie skutkowało zamknięciem na całościowe ujęcie rodziny ludzkiej. My, świeccy, przeżywamy nasze powołanie na targowisku rzeczywistości. Wszystkie rodziny to przecież ludzie, ich przeżycia, ich potrzeba miłości i przynależności.

4. Kiedy otwieramy się głębiej, mamy szansę dostrzec to, co zostało zapomniane lub nawet zaniedbane. W naszych ojczyznach, w naszym otoczeniu są rodziny wykluczone z możliwości dotarcia do pełniejszego życia, zarówno w społeczeństwie rozumianym ogólnie, jak i we wspólnotach wiary. Spowodowane jest to istnieniem barier, których nie udało nam się usunąć. W rzeczywistości takie rodziny mogą żyć bardzo blisko nas.

Otucha

- Co uczyniłem dla Chrystusa obecnego w rodzinach?
- Co czynię dla Chrystusa obecnego w rodzinach?
- Co powinienem uczynić dla Chrystusa obecnego w rodzinach?

W tym roku papież zaprasza nas do angażowania się w naszych kościołach lokalnych w dyskusję nad 62 paragrafami, które są owocem synodu nadzwyczajnego. Chcemy zmierzać w kierunku synodu zwyczajnego z nadzieją, że jako Kościół odnajdziemy pełniejsze współczucia podejście duszpasterskie, bardziej życiodajne i ukierunkowanie na wszystkie rodziny. Usilnie zachęcamy Wspólnotę Światową do włączenia się w to pielgrzymowanie z Kościołem Powszechnym, do współpracy w inicjatywach podejmowanych z innymi strukturami eklezjalnymi, przynosząc rodzinom w naszych czasach dar metod ignacjańskich pomocnych do rozeznawania darów Bożych, a tam, gdzie to tylko możliwe, czerpiąc z bogactwa innych. Z Maryją, jak na weselu w Kanie, możemy w naszych wspólnotach modlitewnie odczytać Lineamenta XIV Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów w 2015 r.¹ i starannie wybrać te, do których możemy wnieść swój wkład, „napełniając stągwie” w duchu szczodrości i otwartości na działanie Boga. Jak Maryja (Łk 2:19) z *prawdziwym rozeznaniem duchowym ... [szukajmy] praktycznych rozwiązań wielu trudności i niezliczonych wyzwań, którym muszą stawić czoła rodziny, by dać*

¹ <http://www.osservatoreromano.va/pl/news/lineamenta-xiv-zwyczajnego-zgromadzenia-ogolnego-s>

odpowiedzi na wiele zniechęceń, które zwodzą i gnębią rodziny². Możemy swój wkład wnieść poprzez mechanizmy Kościoła lokalnego. Zachęcamy was także do zebrania doświadczeń, pomysłów i sugestii w waszych wspólnotach lokalnych i narodowych i do przesyłania ich do światowego sekretariatu WŻCh. Komitet do spraw Rodziny przy Radzie Wykonawczej Wspólnoty Światowej WŻCh poszuka sposobu na dołączenie tych sugestii do postępowań Synodu. Możemy też wykorzystać te materiały do naszej dalszej pracy w obszarze rodziny, jako pielgrzymująca wspólnota w misji, poszukująca Bożych dróg w labiryncie rozmaitych realiów.

Jest prawdą, że nie zawsze znamy odpowiedzi. Jezus pragnie, abyśmy byli obecni i pozostali z Nim w ciemnościach naszej niedoskonałości. Jak mówi Papież Franciszek, *Duch daje nam mądrość, która wykracza poza naukę, abyśmy wielkodusznie pracowali z prawdziwą wolnością i pokorną kreatywnością*³.

Naszą rolą w tej misji jest, w pierwszym rzędzie, kochać i słuchać czynnie.

Wszystkie rodziny mają możliwość mówienia we własnym imieniu i dzielenia się swymi doświadczeniami. Kiedy słuchamy, ich doświadczenia stają się drogą do prawdy i odkupienia tak dla nich, jak i dla nas. *Prośmy Ducha Świętego przede wszystkim o dar słuchania: słuchania Boga, [...] słuchania ludu, aż po odkrycie w nim tego, do czego wzywa nas Bóg.*⁴

Niech takie usposobienie pozostaje w naszych sercach, niech pogłębia naszą miłość i służbę (różnym) rodzinom w lokalnej, narodowej i globalnej wspólnocie ludzkiej.

Zjednoczeni w modlitwie i służbie,

Edel Churu (Wiceprezydent), Denis Dobbstein (Doradca)
wraz ze Światową Radą Wykonawczą WŻCh

² Przemówienie Papieża Franciszka wygłoszone na zakończenie III Nadzwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów, 18 października 2014 r.

³ Homilia Papieża Franciszka podczas Mszy św. na rozpoczęcie Synodu Biskupów, 5 października 2014 r.

⁴ Homilia Papieża Franciszka wygłoszona podczas czuwania modlitewnego w intencji Synodu Biskupów, 4 października 2014 r.